

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **M. P.**
narozený X, státní příslušník Turecké republiky
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Lukášem Pletichou
sídlem Průmyslová 1631/4, 466 01 Jablonec nad Nisou

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2025, č. j. OAM-716/ZA-ZA11-VL15-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Soud v této věci posuzuje, zda žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl nové skutečnosti, které by byly azylově relevantní. Ve shodě s žalovaným ale dospívá k závěru, že žalobce žádné takové okolnosti neuvedl. V zemi původu žalobce v mezidobí nenastaly ani žádné změny, které by přípustnost opakované žádosti zakládaly. Soud proto žalobě nevyhověl.

Řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany

2. Žalobce podal dne 28. 11. 2023 první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Tvrdil, že mu byla zrušena zaměstnanecká karta a uložen výjezdní příkaz, protože nesplnil podmínku pracovat v České republice (dále „ČR“) minimálně 60 dní, neboť se musel vrátit do země původu (Turecka), aby pomohl své rodině po zemětřesení. Do Turecka se ale vrátit nechtěl, protože je tam složitá ekonomická situace a i pro svůj kurdský původ by tam těžko hledal zaměstnání. V minulosti se již setkával s diskriminací na pracovním trhu. Ve vlasti se ale nijak politicky neangažoval a ani neměl potíže se státními orgány. Pouze v říjnu 2022 byl na demonstraci za zlepšení ekonomických podmínek v zemi. Na této demonstraci jej policie zbilá. Zatčen ale nebyl.
3. Rozhodnutím ze dne 20. 6. 2024, č. j. OAM-1625/ZA-ZA11-VL15-2023 (dále „první rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany“), žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“), neudělil. V odůvodnění shrnul, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován pro uplatňování politických práv, a to ani po demonstraci v roce 2022, na které jej měla policie zbít. To dokládá i fakt, že posléze opakovaně bez problémů z Turecka vycestoval. Do ČR přicestoval za účelem zaměstnání, nikoli z důvodu vážných problémů, které by ve vlasti měl. Žalovaný se dále zabýval situací Kurdů v Turecku. Na základě Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 1. 2024 však nedospěl k závěru, že by Kurdové byli v Turecku cílem pronásledování nebo porušování základních lidských práv. Žalobcova tvrzení ohledně příkoří, jimž údajně čelil pro svou etnicitu, proto žalovaný považoval za účelová. Žalovaný rovněž uzavřel, že snaha legalizovat pobyt v ČR není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany a že vyhovění žádosti neodůvodňuje ani politická a bezpečnostní situace v Turecku.

Řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany

4. Žalobce dne 30. 6. 2025 podal druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
5. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 7. 7. 2025 uvedl, že poté, co přišel o povolení k pobytu, si zažádal o další povolení k pobytu. Toto řízení stále běží. Rozhodl se ale požádat o mezinárodní ochranu, protože mu právník nebere telefon. Přišel si tedy zlegalizovat pobyt. Jiné důvody k podání žádosti nemá.
6. Žalovaný opatřil do spisu zprávu svého odboru azylové a migrační politiky (dále „OAMP“) *Turecko: bezpečnostní a politická situace v zemi – vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv* ze dne 28. 5. 2025.
7. Při seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobce nepožadoval jejich doplnění a ani si nepřál uvést další skutečnosti, které by měl žalovaný zohlednit.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

8. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný prohlásil žádost žalobce za nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný shledal, že žalobce uváděl totožné důvody pro udělení mezinárodní ochrany jako v případě své první žádosti, tj. ekonomické problémy, resp. opětovné získání dříve zrušeného povolení k pobytu. Žádné nové informace, které by měl žalovaný vzít v úvahu, žalobce nesdělil. Žalovaný proto znovu neposuzoval ty stejné okolnosti jako v prvním rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Zdůraznil, že mezinárodní ochrana je specifickým institutem sloužícím k ochraně osob před porušováním základních lidských práv, nikoli k legalizaci pobytu v ČR za účelem zaměstnání. Žalovaný na základě shromážděných informací závěrem doplnil, že v Turecku nedošlo od června 2024 k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost podle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

Shrnutí žaloby

9. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), podanou dne 19. 10. 2025, domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
10. Namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil důvody žádosti o mezinárodní ochranu. V Turecku i nadále dochází k diskriminaci zejména méně vzdělaných příslušníků kurdské národnosti. Žalovaný tyto problémy značně bagatelizuje. Žalobce má na rozdíl od žalovaného za to, že rozsáhlá diskriminace kurdského obyvatelstva dosahuje úrovně pronásledování, neboť nepřátelský postoj většinové populace je součástí státní politiky. Dle žalobce nelze opomíjet, že v poslední době došlo v Turecku k výrazným změnám, které negativně ovlivnily demokratický řád v zemi. Proto bylo rozhodnuto o znovuzavedení monitorovacího procesu. Turecká vláda s prezidentem navíc vydali prohlášení o dočasném odstoupení od některých závazků plynoucích z Evropské úmluvy o lidských právech a Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Ve standardu ochrany lidských práv tak došlo od léta roku 2017 k výraznému zhoršení.
11. Žalobce rovněž odkazuje na zprávu ministerstva zahraničních věcí Spojených států z března 2017, dle níž jsou antiteroristické zákony ve velké míře užívány proti Kurdům, aniž by mnozí zadrženi měli vazby na terorismus. Žalovaný se přesto nevěnuje posouzení faktické situace kurdské menšiny. Naopak ji nepřiměřeně zjednodušuje. Jeho argumenty o zapojení Kurdů do politického života nereflexují aktuální situaci v Turecku. Žalobce poukazuje i na perzekuci, které musí čelit politická strana HDP.
12. Žalovaný tedy nezohlednil konkrétní případ žalobce. Konstatuje-li, že se o něj policie nezajímá, není to pravda. Policie se na žalobce neustále chodí vyptávat a jeho otce i na několik nocí zadržela. Žalovaný si ani neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce. Jeho závěry jsou proto nepodložené.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout a trvá na tom, že nepochybil. Zdůrazňuje, že snaha o legalizaci pobytu na území ČR nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Bylo na žalobci, aby žalovanému sdělil podstatné změny okolností ve vztahu k hrozbě vážné újmy či pronásledování. Žalobce ale neuvedl žádné skutečnosti, které by žalovaný mohl posoudit jako nové a kterými by se měl znovu meritorně zabývat.

Posouzení věci soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
15. Při jednání konaném 18. 11. 2025 oba účastníci odkázali na svá písemná podání. Dokazování soud neprováděl, protože si vystačil s obsahem správního spisu [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS].
16. Žaloba není důvodná.
17. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
18. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
19. Ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
20. Z rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že „aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“. Obdobně NSS konstatoval, že za nové skutečnosti nebo zjištění je nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (viz rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení NSS ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45).
21. Dle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést odůvodněný závěr o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“.

22. S ohledem na podobu žaloby soud dále připomíná, že obsah žalobních bodů a kvalita jejich odůvodnění do značné míry předurčují i obsah rozhodnutí soudu. Soud totiž není oprávněn za žalobce domýšlet a dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Jak v této souvislosti zdůraznil rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“* Je proto naprosto odpovídající, pokud soud námitky uplatněné v rovině pouhého paušálního tvrzení vypořádá rovněž ve stejné míře obecnosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 As 32/2021-64, odst. 48, a ze dne 21. 6. 2024, č. j. 3 As 41/2023-32, odst. 31).
23. S ohledem na posledně uvedené je třeba k žalobě přistupovat. Žalobní body se totiž do značné míry mýlí s rozhodovacími důvody, na nichž žalovaný založil napadené rozhodnutí. Žalobce se v žalobě sice poměrně obsáhle věnuje situaci Kurdů v Turecku, nicméně nezpochybňuje závěry žalovaného ohledně nepřipustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Žaloba tak působí dojmem jako by spíše mířila proti meritornímu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany nežli proti nyní napadenému rozhodnutí. Žalobce se ani náznakem nesnaží argumentovat, že by v řízení uváděl nové skutečnosti, které měly založit připustnost opakované žádosti. Jak ale plyne ze správního spisu, taková argumentace není ani dost dobře představitelná. Žalovaný správně identifikoval, že jediným tvrzeným důvodem pro podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha žalobce si zlegalizovat pobyt v ČR. Avšak touto okolností se mj. zabýval již v prvním rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Proto sama o sobě nemohla založit připustnost opakované žádosti.
24. Soud i přesto ve shodě s žalovaným uvádí, že k legalizaci pobytu, vyřešení zaměstnání, ekonomické situace a dalších otázek s tím souvisejících, slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, nikoli zákon o azylu. NSS ve své judikatuře opakovaně připomíná, že *„poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“* (viz např. usnesení NSS ze dne 21. 1. 2025, č. j. 1 Azs 286/2024-28, odst. 10, a rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Dle setrvalé judikatury tedy nemohou být snahy o legalizaci pobytu relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, č. 397/2004 Sb. NSS).
25. Jak soud již naznačil výše, žalobcova argumentace představuje fakticky spíše polemiku s rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany, tedy s rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 6. 2024, neboť v žalobě předkládá důvody, pro něž podle něj bylo udělení mezinárodní ochrany v jeho případě namístě. Soud ale připomíná, že soudní přezkum rozhodnutí o zastavení řízení opírající se o nepřipustnost opakované žádosti podle § 11a odst. 1 zákona o azylu se soustředí na otázku, zda byly splněny podmínky dle tohoto ustanovení k posouzení žádosti jako nepřipustné. Soud se nemůže zabývat tím, zda žadatel

splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (viz např. usnesení NSS ze dne 27. 11. 2020, č. j. 5 Azs 110/2020-35, odst. 16).

26. Námitky proti (prvnímu) rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany tudíž nemají v tomto řízení své místo. Nesouhlasil-li žalobce s původními závěry žalovaného vyslovenými v rozhodnutí ze dne 20. 6. 2024, měl možnost se proti nim bránit žalobou u správního soudu. Z ničeho nevyplývá, že by tak učinil. Nyní se ale soud těmito námitkami zabývat nemůže. Soud tedy nereagoval na tvrzení ohledně diskriminace kurdské menšiny v Turecku, neboť se nejedná o novou okolnost, kterou by žalovaný neposuzoval v řízení o první žalobcově žádosti. Nutně nedůvodnou proto musí být i související námitka, že si žalovaný neobstaral dostatečné podklady k postavení kurdské menšiny v Turecku. Jelikož žalobce k této skutečnosti netvrdil nic nového (oproti prvnímu řízení), nebyl žalovaný povinen se opětovně tímto důvodem věcně zabývat a obstarávat si k němu podkladové informace. Nad rámec nutného odůvodnění lze dodat, že v prvním rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalovaný mj. vycházel z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 1. 2024, která se konkrétně týkala právě tureckých občanů kurdského původu v Turecku.
27. Relevantní by žalobcova argumentace mohla být pouze v případě, že by reagovala na zhoršení situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nicméně ani tímto směrem žalobce své námitky nevede. V žalobě sice zmiňuje zhoršující se lidskoprávní situaci v Turecku a perzekuci kurdské menšiny. Avšak při bližším pohledu je patrné, že se nejedná o vývoj, který by měl nastat až po vydání prvního rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Žalobce vychází ze zpráv o Turecku z let 2016–2019, a je tedy evidentní, že se nemohou týkat politicko-bezpečnostní situace v Turecku po 20. 6. 2024, kdy žalovaný vydal první rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. I v tomto případě tak žaloba postrádá řádné žalobní námitky, které by relevantně brojily proti napadenému rozhodnutí.
28. Žalovaný si přitom opatřil aktuální zprávu OAMP k bezpečnostní a politické situaci v Turecku reflektující stav ke květnu 2025. Na základě ní nezjistil, že by v zemi došlo k nějaké změně, jež by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Jelikož žalobce proti této zprávě nic konkrétního nenamítá a ani neuvádí žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mělo po vydání prvního rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany k takové změně dojít, postačí na odůvodnění žalovaného odkázat.
29. Tyto závěry ve vztahu ke kurdské menšině nadto podporuje i ustálená judikatura NSS, který ji shrnul např. v usnesení ze dne 5. 3. 2024, č. j. 7 Azs 290/2023-28, odst. 11. NSS nepopírá, že Kurdové v Turecku určitým nesnázím čelí, ty ale bez dalšího nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 nebo vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu (srov. např. usnesení NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, ze dne 16. 2. 2023, č. j. 7 Azs 314/2022-33, ze dne 10. 10. 2024, č. j. 10 Azs 170/2024-29, ze dne 20. 2. 2025, č. j. 3 Azs 206/2024-40, či ze dne 6. 8. 2025, č. j. 22 Azs 56/2025-45).
30. NSS tak konstatoval, že *„nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany.“* (obdobně srov. usnesení ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46, a ze dne 17. 9. 2020, č. j. 6 Azs 203/2020-28).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

31. Azylově významné jsou typicky až obavy (např. z pronásledování) politicky či jinak veřejně činných členů kurdské menšiny či účastníků pokusu o převrat z roku 2016 (srov. např. usnesení NSS ze dne 14. 12. 2022, č. j. 2 Azs 48/2022-35, a judikaturu tam citovanou). Žalobce netvrdil, že by do těchto „rizikových“ skupin patřil.
32. Přípustnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu tudíž nezaložila ani žádná změna situace v zemi původu žalobce. I v tomto případě tak není namístě tvrdit, že by si žalovaný neobstaral dostatečné podklady. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný věc posoudil v souladu s aktuální judikaturou.
33. Soud pro úplnost dodává, že se samostatně nezabýval výčtem ustanovení právních předpisů v úvodu žaloby, které měl žalovaný porušit. Žalobce totiž nerozvedl, v čem dané porušení shledává. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem jen konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům výčet paragrafů v úvodu žaloby nedostál.
34. Soud nepovažuje za individualizovaná tvrzení o tom, že žalovaný dostatečně neodůvodnil možnost *„udělení mezinárodní ochrany z důvodu odmítání výkonu povinné vojenské služby žalobcem nebo jeho problémů s policií, kterým čelil před odchodem z vlasti“*, případně že si žalovaný *„neobstaral dostatek relevantních a aktuálních informací o zemi původu žalobce, zejména ve vztahu k možnosti využití institutu vnitřního přesídlení“* (viz str. 2 žaloby). Tato žalobní tvrzení nemají žádnou oporu ve správním spisu. Žalobce v řízení před žalovaným netvrdil, že by odmítal výkon povinné vojenské služby či že by čelil jakýmkoli problémům s policií (účast žalobce na demonstraci v roce 2022 žalovaný hodnotil již ve svém prvním rozhodnutí; v opakované žádosti se jí žalobce již ani nedovolával). Stejně tak žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobci nedoporučoval, aby se v Turecku přesídlil. Dle soudu se tak zjevně jedná o projev nedůslednosti při přípravě žaloby, při níž byl patrně použit vzor ze skutkově odlišného případu. Pokud by se ale přeci jen jednalo o vážně míněná žalobní tvrzení, musel by je soud posoudit jako čistě mimoběžná s obsahem správního spisu a nemající jakýkoli základ v projednávané věci. Žalobce jimi v opakovaném řízení před žalovaným neargumentoval, a proto je žalovaný ani nemohl posoudit. Těžko by tak žalobce mohl žalovanému vyčítat, že si k těmto tvrzením neopatřil dostatečné podklady, případně že žalovaný své úvahy ve vztahu k nim dostatečně neodůvodnil.
35. Ostatně totéž platí i k pasáži na konci strany 4 a na začátku strany 5 žaloby, v níž žalobce vytýká žalovanému, že nezohlednil, že se na něj chodí vyptávat policie a že byl jeho otec policií na několik dní zadržen. I zde jde patrně o „pozůstatek“ z jiné žaloby (nápadně podobně zní například rekapitulace žalobní argumentace v odst. 13 rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 7. 5. 2021, č. j. 73 Az 3/2019-131), neboť ani o těchto skutečnostech se žalobce žalovanému v řízení o opakované žádosti ani náznakem nezmínil. Žalovaný k nim proto nemohl přihlédnout. Soudu nadto není zřejmé, z jakého důvodu by se policie měla o žalobce zajímat a zjišťovat místo jeho pobytu. Žalobce kromě jedné účasti na demonstraci v roce 2022 za zlepšení ekonomické situace v zemi v prvním ani ve druhém řízení neuváděl žádné problémy s bezpečnostními složkami či státními orgány.

Závěr a náklady řízení

36. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu pro její nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
37. Protože soud rozhodl bezodkladně přímo o samotné žalobě, nerozhodoval již samostatně o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022-24, odst. 27).
38. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. listopadu 2025

Karel Ulík v. r.
samosoudce